

ENTREVISTA A MIQUEL ICETA

“Ara, a Espanya, toca federalisme”

ÀLEX MILIAN

EL TEMPS, 11.05.10

Miquel Iceta (Barcelona, 1960), vice-primer secretari i portaveu del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC), parla de les relacions amb el PSOE, ara que es demana una reforma de la llei del Tribunal Constitucional.

—El cap de campanya del PSC, Jaume Collboni, va suggerir que potser no era adient que el president Rodríguez Zapatero vingués a Catalunya en campanya electoral. Finalment, convidaran Rodríguez Zapatero?

—Ha vingut a totes les nostres campanyes i vindrà també a aquesta.

—Perquè ho voleu vosaltres, la militància o els votants?

—Pels votants. Quan hem obtingut més vots, és en unes eleccions generals. La gent que ens vota volia que en Zapatero fos president. Per tant, és un motiu addicional. És veritat que allò que nosaltres volem és ensenyar molta obra de govern i potser això indica que seria millor que les seves presències fossin abans de les eleccions i, a la campanya, que fes com sempre, que ve una o dues vegades. Però el pes d'una campanya electoral el porten els candidats a la presidència, com és natural.

—És a dir, que la campanya se centrarà en l'obra del govern de la Generalitat durant l'última legislatura?

—Parlava d'obra de govern perquè volem ensenyar també què ha fet el govern d'Espanya a Catalunya. Una de les maneres de fer-ho és amb presència del president del govern per a explicar-la. La campanya

electoral sempre és una barreja en què s'ha d'explicar què has fet –en el cas que hakis estat al govern–, però sobretot què faràs: quin és el teu projecte per als quatre anys vinents. Tècnicament, t'interessa arribar a la campanya electoral amb la gestió ja explicada i centrar-te sobretot en el projecte de futur.

—L'última victòria de Zapatero va ser gràcies als vots obtinguts pel PSC?

—Són vots que vénen, precisament, perquè l'esquerra governi a Espanya. Nosaltres, a les eleccions generals, som capaços de mobilitzar l'electorat socialista més tradicional, però també captem vots que, en unes altres eleccions, van a uns altres partits. La gent sap que, a Espanya, hi ha dues grans alternatives: una de dreta i una de centre-esquerra; una de recelosa amb les autonomies i una altra, en canvi, més partidària del desenvolupament de l'autogovern de les comunitats. Per tant, juguem amb molt avantatge. Hi ha molts motius per a votar socialista a les generals, perquè l'oferta política espanyola és molt polaritzada.

—I a les eleccions catalanes, on van els vots?

—Aquí hi ha molta més oferta política i, per tant, més capacitat d'optar per part dels votants. Nosaltres anem a les eleccions amb l'esperança de millorar els resultats que vam obtenir fa quatre anys.

—El fet que, a les espanyoles, obtinguéreu més vots que a les catalanes no indica que vau confiar més en Rodríguez Zapatero que en José Montilla?

—No, no. Vol dir que a les generals som capaços de recollir vots que en unes altres eleccions anirien a uns altres partits: vots que poden ser de sensibilitat més nacionalista o de sensibilitat més d'esquerres. A les

generals, la gent sap que es decideix si governa el PP o el PSOE. I, malgrat que alguns partits a Catalunya s'entestin a dir que l'un i l'altre som la mateixa cosa, els catalans ho tenen claríssim: per això ens voten tant.

—Què cal fer si el Constitucional emet una sentència negativa sobre l'Estatut?

—Des del nostre punt de vista, fer política i recuperar a través de la política aquells elements que hagin pogut quedar tocats.

—Abans no arribe la sentència, heu votat plegats, amb CiU, Esquerra i Iniciativa, de demanar a les Corts una reforma de la Llei del Tribunal Constitucional i forçar-ne la renovació. Comptareu amb el suport del PSOE?

—Treballem per aconseguir-ho, perquè sense el suport del PSOE no serà possible. Catalunya té nou Estatut perquè el PSOE ho va voler; tenim nou finançament perquè ens vam posar d'acord amb el govern socialista d'Espanya i ara qualsevol modificació legislativa a l'àmbit estatal necessita el suport d'algú: el del PP és impossible i, per tant, l'hem de trobar en el PSOE.

—El conseller Antoni Castells va dir l'altre dia que primer Catalunya i després el PSOE (perquè el PSC defense la reforma de la Llei del TC)...

—Això ho havia dit abans el president Montilla al congrés del partit.

—El president va dir a Rodríguez Zapatero: "T'estimem, José Luis, però estimem més Catalunya." Fins on podeu arribar a tibar les relacions amb el PSOE?

—Fins a la millor defensa de l'interès de Catalunya. Jo crec que hi ha partits a Catalunya que volen que el PSC trenqui amb el PSOE, però el PSC vol defensar els interessos dels catalans. Nosaltres sabem que, a totes les batalles que es produeixen en l'àmbit espanyol, podem tenir-hi aliats o no tenir-n'hi. A nosaltres ens agrada presentar batalles per guanyar-les, no per perdre-les.

—Antoni Castells també va dir que el PSC “ha d'arrossegar el PSOE a fer allò que han de fer”. I que “és una actitud angelical” esperar que el PSC convence el PSOE.

—Encara és hora que algú em digui què hem de fer si no és convèncer el PSOE i guanyar les batalles.

—L'objectiu és obtenir una majoria.

—Aquí l'objectiu és claríssim: guanyar i que hi hagi una reforma de la llei. I això, repeteixo, només ho podem aconseguir amb el PSOE. Quan algú presenti un altre camí... Els que diuen que el PP i el PSOE són igual, suposo que esperen del PP alguna cosa. Nosaltres, ja fa temps que no n'esperem gaires coses, del PP. Ho repeteixo: si avui defensem un Estatut és perquè es va aprovar, i si es va aprovar va ser gràcies als vots del PSOE, que en té molts més al Congrés que tots els partits catalans junts. I el finançament, igual. La nostra funció és defensar l'autogovern de Catalunya, defensar-ne el progrés, i només ho podem fer juntament amb l'esquerra espanyola.

—Creieu que el podeu convèncer?

—Esperem que sí. De la mateixa manera que el vam convèncer per a l'Estatut i que el vam convèncer per al finançament. Pot ser un procés més o menys llarg, més o menys difícil, però la nostra funció és aquesta:

anar a guanyar, no a perdre. N'hi ha que s'estimen més perdre perquè pensen que, de cara a la galeria, els va millor, però jo crec que conec bé els catalans i als catalans els agrada guanyar, no perdre.

—També hi ha un sector important del PSOE que diu que s'ha de tancar el procés autonòmic.

—No ho he sentit dir a ningú.

—Alfonso Guerra...

—Alfonso Guerra no és a la direcció del PSOE. Entre la gent que mana al PSOE, a ningú no li he sentit dir que s'hagi de tancar el procés autonòmic: més aviat he vist tots els presidents autonòmics socialistes volent fer nous estatuts. En aquests moments són moltes les comunitats que han aprovat nous estatuts d'autonomia: ho ha fet València, ho ha fet Andalusia, ho ha intentat Castella-la Manxa però no s'ha posat d'acord amb el PP. Les autonomies socialistes volen més autonomia, no pas menys.

—Fins i tot han aprovat estatuts molt semblants al català...

—Sí. S'hi han inspirat. Això ja va passar els anys 80. Catalunya sempre ha obert camí; és la que assenyala llistons d'autogovern més alts i, normalment, topa amb prou resistència, però finalment se'n surt i després molts altres volen seguir aquest camí –i se'l troben més aplanat.

—Podria ser que retallaren l'Estatut de Catalunya i els altres, que es van fer després, se'n sortiren?

—Jo espero que no. Encara confio que el TC dirà que l'Estatut és constitucional. Per tant, espero que no passi, perquè seria un

contrasentit brutal que els qui hem obert camí tinguéssim una penalització per haver-ho fet.

—Segons totes les informacions, la proposta de sentència votada fa unes setmanes pel Constitucional ja retallava l'Estatut, però no tant com ho faran les pròximes propostes que ara redacta el sector conservador.

—Ja ho veurem. Sobre el Constitucional ja n'hem sentit moltes coses, perquè fa més de tres anys que hi són posats. Ara estem en una batalla política sobre els efectes que tindria una sentència restrictiva. És una batalla que porta molt directament el president de la Generalitat, que ha promogut des d'acords al Parlament a una compareixença al Senat i ha fet articles —el d'ahir [5 de maig], per exemple, a El País— per explicar els efectes negatius que tindria limitar les possibilitats que l'Estatut ha obert, efectes negatius no tan sols per a Catalunya sinó també per a Espanya. Nosaltres esperem guanyar aquesta batalla.

—El president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, va insinuar fa una setmana que no s'ha d'actuar a cop calent amb el Tribunal Constitucional. Després de tres anys, és actuar a cop calent?

—Ell, lògicament, ha de ser molt prudent. Passa que nosaltres diem que tenim davant un cas com un cabàs. Tenim davant un tribunal al qual falta un membre, per defunció d'un magistrat; n'hi ha quatre més que fa dos anys i mig que havien d'haver plegat; n'hi ha un altre que ha estat recusat de manera molt molt discutible, i hi ha un tribunal que en tres anys i mig no ha estat capaç de dictar sentència. És lògic que nosaltres vegem, amb molta més preocupació i amb més urgència, que s'han de resoldre aquests problemes del tribunal que, en cap cas no ens són imputables. Fa dos anys els parlaments autonòmics van proveir noms per a aquestes quatre places de magistrats del Constitucional. Si no hi ha

hagut acord sobre això, no és imputable a les comunitats autònomes. És normal que nosaltres posem aquestes anomalies sobre la taula amb més rotunditat i ens belluguem per mirar de resoldre-les.

—Si s’aconseguira aquesta reforma de la llei del Constitucional i, a més, millorara l’economia catalana, s’avançarien eleccions?

—Eleccions a Catalunya?

—Sí. Diversos mitjans han informat d’aquesta possibilitat.

—No sé d’on surten, aquests rumors. Qui pot decidir el dia de les eleccions és el president i no em consta que tingui previst d’avançar-les. Però, a més, les eleccions han de ser al novembre i tenim l’estiu al mig, per la qual cosa jo ja no parlaria d’avançament electoral. La cosa més normal és que siguin al novembre i treballem amb aquesta perspectiva.

—Durant el govern espanyol de Rodríguez Zapatero s’ha aprovat l’Estatut però s’ha encallat el Constitucional i s’han diluït les promeses federalistes de Zapatero. És la prova definitiva que el federalisme és una via impossible per a Espanya?

—No. Jo crec que som en un moment en el qual Catalunya té l’Estatut i el nivell d’autogovern més important de la seva història. És el moment que té més bon finançament, que per primera vegada a la història li garanteix de situar-se per sobre de la mitjana de les comunitats autònomes. Per tant, hem avançat moltíssim. Que això no és senzill i de vegades genera resistències? Com tots els canvis a la vida. Però no es pot donar per acabat aquest projecte. Al contrari: hi ha moltes més ganes de dur-ho endavant que mai –si més no, per part nostra–, precisament perquè s’han dut endavant aquests processos.

—Dur endavant el projecte de federalisme?

—Sí, és clar. A Espanya, ara, li toca això. Si aconseguim consolidar aquests estatuts de segona generació i el seu desenvolupament, el següent gran objectiu és la introducció d'una veritable cultura federal i unes veritables institucions federals a l'àmbit espanyol. És obvi que el següent salt endavant ja no és tant de modificació de l'autogovern de les comunitats sinó de canvi de la pròpia estructura i funcionament de l'estat.

—Amb aquest objectiu no tindreu la col·laboració de l'altre partit majoritari espanyol, el PP...

—Hi hauria una manera d'aconseguir que el PP tingués una actitud més positiva: que Convergència digués que no està disposada a pactar amb ells llevat que el PP retiri el recurs contra l'Estatut, per exemple. Convergència, que es passa la vida dient que el PP i el PSOE són la mateixa cosa, sembla que només posa condicions al PSOE però al PP, no. Convergència sempre ha practicat aquesta política del desarmament unilateral: va votar dues vegades la investidura d'Aznar, va renunciar a reformar l'Estatut per tenir aquí una majoria còmoda –a la darrera legislatura–, després va anar a cal notari...

—Voleu que tornen a cal notari?

—Allò que no volem és que es venguin al registrador de la propietat, que és el senyor Rajoy. No és comprensible que, tal com estem en aquest moment, quan –des del nostre punt de vista i del de la majoria de catalans– hi ha un gran problema que és el PP, Convergència no sigui capaç de condicionar en absolut la seva política d'aliances. En aquest moment, si volem moure la posició del PP, la cosa més normal és que CiU condicioni absolutament el seu suport futur a un canvi d'actitud del PP.

Però callen. Per tant, donem per fet que van preparant un escenari d'acord. No té cap més explicació.

—I el PSC estaria disposat a arribar a acords de govern amb Convergència –la famosa sociovergència– per assegurar el PSOE al govern espanyol?

—No és el nostre projecte. Nosaltres creiem que, en un país, hi ha d'haver un govern i una oposició, un centre-dreta i un centre-esquerra, hi ha d'haver alternativa i, per tant, una gran coalició és tot el contrari d'això: només es justifica en moments de crisi extrema o quan no hi ha cap mena d'alternativa. Ni volem ni esperem arribar a aquest punt.